Ч. 247. Пятниця 23 (10) падолиста 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Делеґациї. — Гостина грецкого короля у Відни. — Ще про справу тридержавного союза.

„Wiener Ztg.“ оголошує цісарске відручне письмо до бар. Ерентaля, бар. Бека і дра Векерлього в справі скликаня делеґаций на день 25 с. м. до Будапешту. — Оногди по полудни відбула ся під проводом Цісаря коронна рада, на котрій взяли участь оба презеси кабінетів і всі три спільні міністри. Та конференция дотикала делеґацийної сесиї. Єсть намір, щоби делеґацийна сесия закінчила ся до дня 10 грудня, по чім Цісар міг би відбути давно заповіджену подорож до Праги. — „Slavische Korr.“ доносить, що др. Крамарж задержить свій мандат до делеґаций. — Цісар забавить в Будапешті три тижні. В сім часі наступить рішенє що-до підвисшеня континґенту рекрутів.

Грецкий король відвідав в понеділок спільного міністра фінансів дра Буряна і конферував з ним пів години. Також приняв грецкий король на довшій авдиенциї п. Міністра заграничних справ бар. Еренталя а опісля відвідав німецкого амбасадора Веделя і забавив у него пів години. — Італіяньска праса з невдоволенєм пише о побуті грецкого короля у Відни і о єго конференциях з бар. Еренталем. Праса в тій подорожи грецкого короля до Відня з поминенєм Риму видить доказ, що грецка загранична політика вимірена против італіяньских інтересів на Балкані.

Послідними часами можна було стрітити ся з ріжними вістями дневникарскими і проявами, котрі вказували на ослабленє тридержавного союза. Особливо дуже непевне було становище Італії наслідком єї зближеня до Франциї, а кн. Більов, поясняючи свого часу то окремішне становище Італії, назвав єго влучно Extratour. Пораженє Росиї в японьскій війні і внутрішний розлад в державі спричинили, що великі сьвітові держави почали оглядати ся за новими союзниками, заговорено про повне відокремленє Німеччини а то також причинило ся до непевности тридержавного союза. Однако всі ті поговори і вісти дневникарскі показали ся безосновними і становище тридержавного союза вияснило ся так, що тепер не лише нема ніяких сумнівів, але й можна напевно говорити про єго скріпленє. До того скріпленя причинила ся дуже зміна в міністерстві заграничних справ в Австро-Угорщині. Барон Еренталь, обнявши міністерство заграничних справ, удав ся до Петербурга, щоби там вручити цареви грамоту відкликаня, а та нагода стала приводом до ще тіснійшого скріпленя взаємин між Австриєю а Росиєю. При тій нагоді виявило ся, яке поважне і впливове становище, яке велике довірє умів собі здобути в Росиї бар. Еренталь, котрий, як відомо, єсть справдішним творцем австрийско-російского порозуміня. То особисте довірє, то впливове становище улекшує задачу міністрови заграничних справ і поглублює ті приязні відносини між обома славяньскими державами, а до того улекшує Австро-Угорщині трудну задачу, якої она має довершити на балканьскім півострові.

В повороті з Петербурга завернув бар. Еренталь до Берлина, а якнебудь не було там під ту пору цісаря Вільгельма, з котрим міг би бар. Еренталь обговорити політичні справи, то мимо того побут єго в столици німецкій не остав без важних наслідків на політику Европи. Переговори з німецким канцлєром кн. Більовом не витворили вправді нічого нового, бо взаємини між Австро-Угорщиною а Німеччиною не насували ніяких сумнівів, однако рішучо потвердили і скріпили відносини обидвох сусідних держав. Вже поясненя, які недавно в двох своїх промовах подав кн. Більов в німецким парляменті що до заграничної політики і тридержавного союза, розвіяли всякі сумніви і всякі вісти, які послідними часами нагромадили ся. Однако на тім не конець. Заяву кн.

---

1)

Велика тайна малої громади.

(З польского — Людв. Страшевича).

Діяло ся в р. 1879 — зараз по тім, як до Королівства польского наїхало тілько судиїв, що ні розуміти нікого не могли ні допитати ся ні о що не уміли.

Для громади Горошки Копроваті почали ся страшні часи. Ніхто таких не памятав, ніхто о таких не чував. Баби відказували, аж всі до послідної похрипли. Мужчини зі злости спльовували, в коршмі на смерть запивали ся, а в хаті ні один не сказав жінці ні дочці доброго слова.

Тим лише один другого потішав, що нігде ліпше не було. Скілько не почуєш, в кождій громаді, в кождій парохії — всюди однаково. Хиба Господь Бог за гріхи покарав!

Нераз господар один і другий стрітить в Мензининї під коршмою фіру десь аж ізза Замброва, або і ізза Ломжи, а часом навіть аж з під Щучина, то нема иншої бесіди, як лише: у нас оногдашної ночи Павлови Скворонському вивели два коні з лошаком; а у нас солтисови украли з комори штуку полотна і пару новіських чобіт; у нас в Порічці ще ліпше: ковалеви забрали з кузні всьо: і молоти і ковало і міхи.

Нема вже тепер на сьвіті нікому пановання, лише злодіям! Чи то стайня, чи хлів, чи обора — злодій приходить як до свого і бере.

В церкві в Копровині вже люди й на акафист давали, як за холєри, але їм здаєть ся, що потім ще більше почали красти. Що котрий господар викупить власні коні, огляне ся — знов украли! Снопи із стоділ пропадають!

Що тут діяти?

Люди не знають!

Один Зарицкий з Лоплянки сьміє ся. Заставив пять морґів поля, купив пару коний в Ціханівци на сьвятого Кирика і возив пасажирів від зелізниці з Лап. Коні округлі як ґалушки. Бича цілком з собою не бере. Цмокне, та аж на землю кладуть ся — так летять!

— Коби так на мене — говорив заєдно Зарицкий — я би їх, собачих синів, научив. В пеклі найшов би проклятих і на живім огни припікав би. Нехай мені спробує украсти. Не бій ся — мені не украде!

Цілу зиму їздив, по ночах товк ся, перед коршмами ставав — не украли.

Вже весна на добре зачала ся, аж забрали єму коні з путами і уздами.

Скочив шляхтич сюди туди, перепитував людий, був в повіті, напував стражників. — Куди — навіть ніякого сліду не найшов! Аж кинув ся на шинкаря в Копровині:

— Віддай — каже — коні, ти найбільший злодію!

Шинкар мав сьвідків, запізвав до суду о обиду чести і шляхтича всадили до Іванової хати.

Зарицкий, коли вийшов з арешту, поклав по собі уши, як непричком кажучи пес, коли єго з під стола виженуть. Все не півкватирок, то сльозами залле ся. Такі були коні! Пять морґів за них дав! Тепер ні ґрунту ні коний!

Люди часом сьміяли ся, що перед тим так відгрожував ся, а тепер не міг нічого вдіяти. Але що страшенно змарнів і цілком скапцанів, то єму ніхто до очий того не сказав.

Орґаніст з Копровини говорить, що іно не видко, а й дзвінницю з під церкви украдуть. Пан отець і слухати о тім не хочуть і навіть гнівають ся.

— Чи ти ошалів — каже — де тобі такий тягар по таких дорогах завезуть. Не бій ся, знає Господь Бог, що робить.

Орґаніст недовірок, перед сьвящеником мовчить, але людям говорить:

— Хлоп не завезе, шляхтич не завезе і двірский фірман не завезе, але злодій завезе. Правда, Шая? — питає коршмаря і одним оком на него глядить, а другим морґає на людий.

— Коли ви їх знаєте, то спитайте їх — каже обиджений Шая.

Дзвінниці не украли, хоч кусень муру з огородженя пропало. Зате украли війта громади Горошки Копроваті.

Люди аж голови на рамена кладуть, так дивують ся.

Украдено війта в ночи з 2 на 3 жовтня. Війт був молодий, на Петра ледве пять літ буде, як оженив ся. Богатий, до роботи лінивий; міг бути війтом Бог знає що кілько літ. Велика шкода!

Приїхав давний війт з заступцем Круком і пішли до канцеляриї на раду. Лише ще писаря нема. Зараз прийде, бо допрева почав вставати.

Більова мають вповні потвердити в найблизших днях оба керманичі заграничних справ в Австро-Угорщині, бар. Еренталь і в Італії Тіттоні. Оба згадані мінїстри переслали свої жаданя з нагоди промов кн. Більову, а бар. Еренталь покористує ся нагодою в недалекій сесиї делеґациї, а мінїстер Тіттоні в італїяньскім парляменті, щоби зазначити непохитне становище тридержавного союза яко могутного заборола европейского мира.

Мінїстер Тіттоні мав нагромадити богатий материял, щоби розвіяти всякі тенденцийно розсіяні вісти що до напруженя між Австро-Угорщиною а Італїєю і зазначити, що Італїя і на дальше бажає удержувати щирі приязні взаємини з Австриєю і творити головну підвалину тридержавного союза, котрого шестиліте тепер упливає. Бар. Еренталь буде вже в найблизших днях мати нагоду в буджетовій комісиї делеґациї таке саме пояснене дати і тим способом розвіяти всякі сумніви, голошені по дневниках про ослаблене і розстрій тридержавного союза.

Новинки.

Львів, дня 22-го падолиста 1906

— **Іменованя.** Гал. Дирекция почт і телєґрафів іменувала абітуриєнтів ґімназияльних: Тадея Евгенія Ямроґа, Максимілїяна Кравєвского, Андрія Лидуха і Станислава Івана Жембіньского практикантами почтовими у Львові.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила в учительскім званю: Людвика Срочиньского і Йосифа Прислопского дійстних учителїв в 1. ґімн. в Ряшеві і надала їм титул ц. к. професорів; — затвердила вибір Григория Онуфрева учит. 4-кл. школи получено з виділовою в Бродах, на представителя учительского званя до окр. ради шк. в Бродах; — іменувала: Волод. Калиновича учит. 6-кл. шк. муж. шк. в Бібрцї, Марию Маврову учит. 6-кл. жін. шк. в Мостисках, Марию Щербановску учит. 6-кл. жін. школи в Рогатинї, Володисл. Войтовича учит. 5-кл. муж. шк. в Підгайцях, Ант. Ланового учит. 4-кл. шк. в Бродах, Ол. Сєновску учит. 5 кл. шк. в Сколїм, а Соф. Целевичівну учит. 1-кл. шк. в Порохнику.

— **Дарунок від Є. Вел. Цїсаря.** В місцевости Порстендорф на Мораві склала ся така подія: Недавно тому закватирований був в тій громадї полк драґонів, перенесений з Галичини до Чехії. Отже тамошний селянин Альойзий Шай довідав ся від одного з офіцирів, що полк той, прибувши на місце призначеня, буде продавати коні, котрі вже не надають ся до служби. Не надумуючись довго, написав той селянин лист до Є. Вел. Цїсаря, в котрім просив, щоби Монарх велів продати єму дешево одну пару таких вибракованих коний, бо він вже від давна рад би мати такі коні, а не може їх докупити ся. Сими днями одержав той селянин за посередництвом старооства пару красних сильних коний яко дарунок від Є. Вел. Цїсаря.

— **Войскові вправи піхоти** сполучені з стрілянєм острими набоями будуть відбувати ся на т. зв. замарстинївских оболонях сего тиждня в пятницю і суботу дня 23 і 24 с. м. від 7 год. рано до 1 пополудни. На той час буде замкнений доступ до лісів Голоска і Брухович, а також і всї дороги, що ведуть з сусїдних сїл до того райoну.

— **Дрібні вісти.** Радника суду краєвого і начальника суду повітового у Львові п. Стан. Мілашевского, котрий відходить на президента суду окружного в Бережанах, працали оногди всї судиї і урядники, а в імени їх вручив радник Вайдович п. Мілашевскому на спомин від працаючих срібну кассету на циґара. — З відділу робочого львівских арештантів занятих при роботї в Дрогобичи, втїк дня 19 с. м. 28-лїтний Йосиф Дрила. — Пропала без слїду пятилїтна Ольга Радевичівна, донька дозорця реальности при ул. Обїздовій. Дитина була убрана в червону суконку. — Слуга реставратора Германа Карміна, Арон Вольф Клїнґер одержавши оногди 61 К 24 с. на закупно тютюну в головної трафіки, втїк з тими грішми і щез без слїду.

— **Львівский „Сокіл"** дуже енерґічно взяв ся до працї в цїли призбиряня фонду на оплачене своєї салї в будинку „Днїстра". По двох вечерках відбули ся в тій сали вечерниці з танцями в послїдну суботу, а в недїлю займаючий виклад про ручні апарати до гашеня огню. Суботнїшні вечерниці повели ся дуже гарно. Зібрало ся много гостий, а до танцю стануло 50 і кілька пар. Забава при смичковій орхестрі протягнула ся до самого рана. Гості подивляли гарну декорацию салї, прибраної елеґантними килимами з „Труду" і знамениту вентиляцию салї. — Удача перших вечерниць і загальне бажане гостий спонукали забавову комісию „Сокола" устроїти в найблизшу суботу ще одні вечерниці з танцями при смичковій орхестрі. Дохід з других вечерниць призначений на будову сокільнї.

— **Звичайні загальні збори** „Рускої Бесїди" в Тернополи відбудуть ся в суботу дня 8 грудня о год. 8 вечером в комнатах товариства з отсим порядком: 1. звіт з дїяльности виділу за мин. рік, 2. вибір нового виділу, 3. внесеня членів. — В суботу дня 24-го с. м. уряджує тов. „Руска Бесїда" в Тернополи по пробі „Бояна" забаву з танцями. Вступ 1 К, одяг звичайний.

— **Вибух етеру.** До берлиньских ґазет доносять, що в шпитали в Ченстохові підчас фабрикациї йодоформової ґази вибухло 3 кільоґрами етеру. Вибух був так сильний, що висадив стелю і розсадив кілька стїн, так, що они валять ся. Два робітники в наслїдок попареня тяжко зранені, а один з помічників лїкарских дістав потрясеня мозку.

— **З перемиської епархії.** З причини резиґнациї о. Івана Дуркота, пароха в Рихвалдї, з наданої єму презенти на парохію Стібно дек. перемиско-заміского уложено нову пропозицию, до котрої приняті: 1) Михайло Попель стар., 2) Іван Сорокевич, 3) Омелян Крайчик, 4) Михайло Демцьо, 5) Алексей Гоцкий, 6) Михайло Посікира, 7) Теодор Дяків, 8) Володимир Вербенець і 9) Михайло Дацько. — Крилошаньскі відзнаки дістали: Евген Козаневич, парох в Страшевичах, Василь Скобельский, парох в Прусах, Андрій Борисевич, парох в Дроговжі, Омелян Гриневецкий, парох в Смолинї, Модест Метелли, парох в Цецерові і іменований тит. радником епископскої консисториї. — Василь Мисик, парох в Ваньковій іменований другим орд. шк. комісарем для шкіл лїского деканата на місце увільненого на власну просьбу від того обовязку Юлїяна Полошиновича, пароха в Середници. — Увільнене від конкурсового іспиту одержав Кароль Федорович, парох у Войславичах. — Правительство продовжило дотацию з рел. фонду на дальший оден рік для сотрудників: в Жужелю, Радванцях, Шмитковї. — Реченець до рукоположеня на єреїв установлений на 11 грудня с. р. Поданя належить вносити до 3 грудня.

— **Про подорож Піріґо до бігуна** подає тепер „New-York Herald" таку звістку: Експедиция дійшла до 87 степеня 6 мін. північної ширини. Дальший похід сперла сильна буря, як також брак поживи і та обставина, що пізнїйше не можна би було вернути, бо дорога була би відтята. Отже застромивши хоругов на якімсь ледовім горбі, експедиция почала вертати назад. При 84 степ. ширини показала ся широка смуга води, через котру лиш з трудом можна було перейти. Саний ужито на топливо до вареня поживи для псів, без котрих не можна було обійти ся. Дня 12 мая дійшла експедиция до побережа Ґренляндиї і там стрітила ся з експедициєю Клєрка, котрий мав з собою трох ескімосів. Знайдено сім диких волів і то уратувало експедицию, котрої члени спали відтак без перерви через два днї.

— **Кепенїцкого капітана** не можуть забути. Фойґт став славним чоловіком та й годї! На піcть, що це перед кінцем сего року відбуде ся в берлиньскім судї розправа против Фойґта, наспіло на руки старшого секретаря того суду Дроґоліна таке множество письм не лиш зі всїх сторін Нїмеччини, але й з заграниці з просьбою о виставлене карти вступу на розправу, що він просто засипаний тими письмами і був спонуканий оповістити в ґазетах, що всї тоті поданя не здадуть ся до нїчого і позістануть без успіху, бо місце, де буде відбувати ся розправа, занадто мале, щоби помістити хоч би лиш малесеньку частинку з тих всїх, що прислали поданя.

— **Добрий тон на зелїзници.** Досить інтересне питанє порушили деякі француцкі ґазети: чи треба поздоровляти, коли входимо до якого пересїку (купе) у ваґонї на зелїзници? На се питанє трудно відповісти — пише Еміль Фаґе в „Revue Hebdomadaire". — Одні кажуть: Авжеж, що треба поздоровляти. Входимо прецї в замкнене товариство, отже як не поздоровити?

Люди вже з третого села дізнали ся о пригоді. Прийшов солтис, один і другий.

Прибігла війтиха. Баба від плачу ледве може говорити. З вечера поклав ся, як все, побіч неї, на ліжку. Около півночи чула якесь стукане і свистане, але гадала, що то пес або вітер. Присягає, що єї щось під серцем торкнуло, але не могла того сподївати ся.

Заступця Крука також щось торкнуло, як рано у себе в селї побачив стражника. Лише що передвчера був. Два днї не видержав. Коли инде то й тиждень не видко єго.

— Зараз я собі зміркував, що щось є. І маєш... украли війта! Кара Божа!

Прийшов писар.

Крук не любив єго, отже зараз сїв на війтівскім кріслї, взяв ся попід боки і питає:

— Ну, пане Лапкевич, а де війт?

— Або я війта пильную? Війта громада вибирає, а мене настановив пан начальник. Нехай громада війта пильнує.

— Ну, ну, не бійте ся.

— Кого маю бояти ся? Може заступця?

— Лише ви дайте спокій заступцям! — кричить Крук вже лихий.

— Або що? — відповідає гордо писар і іде до дверий.

— Тихо, тихо! — втихомирює давний війт і солтиси.

— Чи то має бути урядове засїдане? — питає писар і кривить ся.

— Урядове — відповідає Крук. — Що урадить ся, я підпишу і прибю печатку.

— То нехай вийдуть жінки і чужі особи.

Хотїли вивести війтиху, але не дала ся. Инші жінки також не хотїли вийти. Отже й мужчини полишали ся.

Почали радити. Крук сплюнув і каже, аби відразу привести сюди шинкаря і нехай скаже, кілько хоче за війта. Солтис з Рабуль повідає, що жид мудрий, до канцеляриї не прийде. А солтис з Лїсник крутить головою, що тут Шльомка з Копровини не поможе, треба їхати аж до Замброва до Шміли.

Послїдна гадка всїм сподобала ся. Від разу всї згодили ся на Шмілу. То й Крук відзиває ся зараз до солтиса з Лїсник:

— То їдьте, сусїде; ви єго найлїпше знаєте.

Але солтис з Лїсник всадив голову в рамена, підніс руки до гори, як сьвященик перед престолом і почав вимавляти ся:

— А дайте менї сьвятий спокій. Я нїчого не знаю, я нікого не знаю! Чи то я з громади, чи що? Нехай їде пан Лапкевич.

— Певне — повідає гордо писар. — Мусить їхати заступець, коли взяв печатку.

— Або можу післати писаря — відрубав Крук.

Розпер ся на війтівскім стільци і глядить остро на писаря.

Писар не знав спершу, що відповісти, і вже солтис з Радуль почав доказувати, що Шміла то твердий чоловік, коли Лапкевич відзиває ся:

— Від писаря вам засї, лїпше пішлїть сина зі збіжем до Білина, бо вам Шая кожух на зиму забере.

Крук страшенно розгнївав ся. Як не крикне:

— Ти драбе, як встапу, то всї зуби до одного вибю і ще й кости поломлю. Гадаєш, що тебе не знають: ти, злодію, укрив війта.

Писар знав, що Крук має від давна око на єго зуби, то й змовчав.

(Дальше буде).

— На то відповідають другі: Поздоровлене при вході до якогось пересїку у вагонї есть нїби заповідженем, що хочемо з дотичною особою близше познакомити ся; таке поздоровлене есть длятого під деяким взглядом недискрециєю. З многих відповідий на то питане треба згадати хоч би лиш про кілька слїдуючих: 1) В третій клясї поздоровляє ся дружним: „Добрий день, мої паньство!“; в другій клясї лиш склоненем голови; в першій „зовсім не поздоровляє ся“. — 2) Треба поздоровляти, лиш коли дами суть в купе, бо дами треба завсїгди поздоровляти; мужчин не треба поздоровляти. — 3) Треба поздоровляти лиш тоді, коли виходить ся з купе, бо при входї не знаємо ще нїкого а при виходженю ми вже нїби якось трохи познакомили ся, хоч би ми й словечка до себе не сказали: тото знакомство звідти, що ми разом з ними заглянули смерти в очи! — Фаґе сам радить поздоровляти, але поверховним способом, таким, котрий нїби каже: Добрий день! — але не бійтеся, я зовсїм не думаю вас зачіпати. Здає ся, що сей спосіб ще найпрактичнїйший а бути чемним і поздоровити годить ся на всякий случай не лиш в третій клясї, але й в першій. Хибаж чим висша кляса, тим більше простакуватї мають бути люди?

— **Страшна пригода** стала ся сими днями в фабрицї цукорків Гартвіґа і Фоґля на Маріягільф у Відни. Занятий в тій фабрицї робітник Франц Скарка нїс великий мідяний котел, повен кипячої маси цукрової. Нараз спотикнув ся і упав а розтоплений цукор виллял ся єму на лице, шию, карк, ухо, праву руку і лївий локот. Горячий цукор почав на воздусї зараз кристалїзувати ся, а нещасливий робітник представляв небавком одну сцукроватілу масу. В такім станї відвезло его товариство ратункове до шпиталю, де передовсїм треба було скристалїзований цукор змивати горячою водою з его тїла. В многих місцях разом з цукром сходила також шкіра. Житю нещасливого грозить поважна небезпечність.

Телеґрами.

Відень 22 падолиста. Є. В. Цїсар від'їхав вчера пополудни до Будапешу.

Відень 22 падолиста. Король грецкий віджїхав нинї до Риму.

Будапешт 22 падолиста. На вчерашнім засїданю комісиї правничої угорскої палати посол Поставив пос. Генц іменем партиї народної внесене о поставлене кабінету Февварі'го в стан обжалованя. Міністер Польоній заявив, що кабінет, обнимаючи правлїне, принял на себе з'обовязане недопущеня внесеня о поставлене кабінету Февварі'го в стан обжалованя. Отже коли би комісия приняла внесене Генца, правительство мусїло би з того витягнути консеквенциї. Внесене Генца зложено до актів.

Тифліс 22 падолиста. Бувшого ґубернатора Єлисаветграду Ґлошакова зранив на смерть незвістний доси чоловік, котрий відтак втїк.

Париж 22 падолиста. Lanterne доносить, що рада мінїстрів постановила умістити мінїстерство працї в палатї архіепіскопскій, котру після закона сепарацийного дня 12 грудня с. р. має архієпископ-кардинал о. Рішардо опустити.

Франкфурт 22 падолиста. До Frankf. Ztg. доносять з Ню-Йорку, що труст цукровий признано виновним переступленя закона о трустах.

Петербург 22 падолиста. Міністер війни зарядив отворене войсково-медичної академії на день 14 падолиста ст. ст.

Охта (недалеко Петербурга) 22 падолиста. Вчера знайдено тут підчас ревізиї в першім домі 1000 острих набоїв, богато бездимного пороху, кілька скринь з револьверовими набоями, нїтроґліцерину з коробками на бомби і тайні письма революцийні. Арештовано 3 особи; в помешканю одної знайдено також богато оружия і набоїв.

Гельзінґфорс 22 падолиста. Сенат наложив на власти обовязок, щоби сповняли також телеґрафічною дорогою недоходячі завізваня властий российских що до слїдства арештован і видаваня российских підданих, котрі втекли до Фінляндиї, щоби уйти кари.

Танґер 22 падолиста. Раісулї вислав до міста Арзіля (на полудневий всхід від Танґера) нового каліфа з 10 вояками. Они викликали серед населеня велике заворушене, рабували жидівскі і іспаньскі склепи і тероризували жителїв міста. Прибув тут шведский корабель воєнний. Зачувати також, що анґлїйска ескадра воєнна прибула до Ґібральтару.

Курс львівский.

Дня 21-го падолиста 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	568·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	160·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот 4½%	100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.	100·70	101·40
4% листи застав. Банку краєв. .	97·70	98·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·30	98·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·70	99·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98·20	98·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·80	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	47·75	49·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	28·50	30·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	54·—	60·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·80	24·80
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лояньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).